

LÁZÁR: Ez a meggyőződés (Sóhaj.) Mi tudjuk már, hogy nem lehet megváltani a világot.

MÁRIA M.: Valóban tudjuk?

LÁZÁR: Valóban tudjuk. De úgy kell élnünk, mintha meg lehetne váltani a világot.

MÁRIA M.: Mintha — meg lehetne?

LÁZÁR: Mert így, csak így, sehogymásként nem lehet megváltani a világot.

MÁRIA M.: Furcsa gondolataid vannak, Lázár.

LÁZÁR: *(Nem reagál.)* Mert valami elkezdődött!... Valami megtörtént!...

MÁRIA M.: Letagadhatatlanul.

LÁZÁR: Visszavonhatatlanul!... Ezután úgy kell élnünk, hogy hirdessük az Igazság igazát!

MÁRIA M.: *(Anélkül, hogy Lázár felé fordulna.)* Íme eljött Lázár, az én testvérem.

LÁZÁR: Te mondd. *(Magasra emeli a lámpást, körülnéz, mint aki meg akar győződni arról, hogy nem hagyott ott valamit, mielőtt elmegy.)* Kerestelek, és megtaláltalak.

MÁRIA M.: Biztos vagy benne?

LÁZÁR: Hogy megtaláltalak?

MÁRIA M.: Hogy megtaláltál?!

LÁZÁR: Nem. Nem vagyok benne biztos. De kerestelek, Mária. *(Szünet.)* Lehet, hogy még — ma megtalállak.

MÁRIA M.: Ma? — Lehet. Hajnalodik már.

LÁZÁR: Hajnalodik. *(Elfújja a lámpást.)*

MÁRIA M.: ... és ragyognak a város falai...

A bejárati lépcső is ragyog a hajnali fényben. Lázár lassan felmegy a lépcsőn és eltűnik. Mária Magdolna pedig ül tovább.

Bottos Gerő: Magvető